

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับร้านอาหารริมทาง (Street food)¹

สุภรัตน์ คำศรีใจ²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับร้านอาหารริมทาง (Street food) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงประวัติความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎี หลักเกณฑ์การให้สิทธิเสรีภาพแก่ประชาชนในการประกอบอาชีพและการคุ้มครองผู้บริโภคของร้านอาหารริมทาง ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่าประชาชนทุกคนมีสิทธิและเสรีภาพที่จะสามารถรับรู้และได้รับความสะอาดปลอดภัยจากการรับประทานอาหารตามหลักสุขาภิบาลอาหาร เนื่องจากอาหารริมทาง (Street food) ของประเทศไทยต่างได้รับความนิยมทั้งจากชาวไทยและชาวต่างชาติเป็นอย่างมาก ที่ไม่เพียงแต่เป็นการสร้างรายได้ให้กับประเทศเป็นอย่างมาก แต่ยังเป็นเสน่ห์ที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นทั้งชาวไทยหรือชาวต่างชาติ เพราะไม่ว่าจะเป็นราคาที่ไม่ว่าแพง มีความหลากหลายของอาหารและสามารถหาซื้อได้ตามทั่วไปและมีขายในทุกช่วงเวลา อันถือได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมแบบไทย ๆ ที่ชาวต่างชาติอยากมาลิ้มลอง ซึ่งผู้ประกอบการขายอาหารริมทาง (Street food) จึงควรอยู่ภายใต้กฎหมายเกี่ยวกับสุขาภิบาลอาหาร เพื่อให้อาหารนั้นปลอดภัยต่อผู้บริโภค ลดความเสี่ยงต่อการแพร่ระบาดของโรคที่เกิดจากอาหารและน้ำเป็นสื่อ นอกจากนี้ผู้ประกอบการบางรายถือโอกาสเอาเปรียบผู้บริโภคโดยอาจไม่แจ้งหรือเปิดเผยราคาของอาหาร รวมถึงสถานที่ของการขายอาหารริมทางที่มีการตั้งบนทางเท้าหรือบนทางสาธารณะทำให้ประชาชนผู้ใช้ทางเท้าไม่สามารถใช้ทางเท้าสัญจรไปมาได้ ต้องลงไปเดินบนท้องถนนแทนซึ่งก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย รวมทั้งทำให้เกิดปัญหาการจราจร การจราจรติดขัดของประชาชน ซึ่งแม้จะมีกฎหมายหลายฉบับที่มีมาตรการดูแลและควบคุมการขายอาหารริมทาง (Street food) ก็ตาม แต่บางมาตรานั้นก็ไม่อาจครอบคลุมไปถึงการแก้ปัญหาของร้านอาหารริมทาง (Street food) ได้

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับร้านอาหารริมทาง (Street food) ยังไม่ชัดเจน ไม่ครอบคลุมด้วยกันหลายประการ ซึ่งสรุปได้ ดังนี้

จากการศึกษาประเด็นปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับความหมายของร้านอาหารริมทาง (Street food) นั้นพบว่ายังไม่มีมีการกำหนดความหมายของคำว่า ร้านอาหารริมทาง (Street food) แต่อย่างใด โดยลักษณะทั่วไปของร้านอาหารริมทาง (Street food) นั้นมีรูปแบบที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นร้านอาหารที่ตั้งอยู่ในตึกสูงขนาดเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่ริมถนน มีโต๊ะเก้าอี้ จำนวนหนึ่งเพื่อรองรับลูกค้า มีทั้งที่เป็น ชุมนขายอาหาร รถเข็นอาหาร หรือ

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับร้านอาหารริมทาง (Street food) โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ณฐ สันตาสว่าง และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนิยผล และรองศาสตราจารย์อรรณพ พจนานูรัตน์

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต(ส่วนภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

รถบรรทุกอาหาร ที่มีการปรุงอาหารเพียงเล็กน้อยหรือประเภทร้านอาหารจานเดียว หรือที่เป็นในลักษณะของ หาบเร่ แผงลอย หรือที่อยู่บนถนนคนเดินที่ขายตามบริเวณที่ทางราชการอนุญาต เช่น ที่ทางสาธารณะที่ราชพัสดุ ที่สาธารณะประโยชน์ บริเวณวัด หรือที่ริมน้ำ ซึ่งอาจจะมีการจัดตั้งแบบถาวร หรือเคลื่อนย้ายได้ตามช่วงเวลาที่กำหนด เมื่อพิจารณาจากกฎหมายที่ใช้กำกับดูแลการประกอบธุรกิจร้านอาหาร คือ พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ.2535 มาตรา 4 ได้มีการให้ความหมายของ คำว่า “สถานที่จำหน่ายอาหาร” คือ อาคาร สถานที่ หรือบริเวณใด ๆ ที่มีใช้ที่หรือทางสาธารณะ ที่จัดไว้เพื่อประกอบอาหารหรือปรุงอาหารจนสำเร็จ และ จำหน่ายให้ผู้ซื้อสามารถบริโภคได้ทันที ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการจำหน่ายโดยจัดให้มีบริเวณไว้สำหรับการบริโภค ณ ที่นั้น ดังนั้นหากมีการจำหน่ายอาหารในที่หรือทางสาธารณะก็จะไม่อยู่ในความหมายของสถานที่จำหน่ายอาหาร แต่อย่างใด ซึ่งปัญหาเหล่านี้จะนำมาสู่การพิจารณาถึงอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายโดยต้องตีความหรือให้ใช้ดุลยพินิจว่าเจ้าหน้าที่มีอำนาจเต็มทีในการดำเนินการตามกฎหมายหรือไม่ เนื่องจากพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เนื่องจากประเทศไทยปกครองด้วยระบบประชาธิปไตย การปกครองโดยกฎหมาย หรือหลักนิติรัฐ (Legal state) ซึ่งกฎหมายจะจำกัดอำนาจรัฐหรือหน่วยงานของรัฐไม่ให้ใช้อำนาจนอกกรอบที่กฎหมายให้ไว้ และการกระทำของพนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องชอบด้วยกฎหมาย โดยถือหลักที่ว่า หากไม่มีกฎหมาย ไม่มีอำนาจ และหลักกระทำทางปกครองต้องไม่ขัดหรือแย้งต่อกฎหมายดังนั้นด้วยปัญหาดังกล่าวนี้จึงควรมีการให้ความหมายของร้านอาหารริมทางให้ชัดเจน เพื่อจะได้นำไปสู่มาตราในการควบคุมดูแลได้ถูกต้อง

ประเด็นปัญหาที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับความสะอาดของร้านอาหารริมทาง ตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ.2522 มาตรา 43 ได้ให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ เข้าไปตรวจสอบได้ในเฉพาะในสถานที่ผลิตอาหาร สถานที่เก็บรักษาอาหาร หรือสถานที่จำหน่ายอาหาร ในระหว่างเวลาทำการเพื่อตรวจสอบ ควบคุมให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ แต่ไม่ได้รวมถึงการให้เข้าไปตรวจสอบการขายอาหาร ณ ที่หรือทางสาธารณะ อันมีลักษณะของการขายแบบร้านอาหารริมทางที่เป็นรถเข็น ชุ้มขายอาหาร หาบเร่ หรือแผงลอย แต่อย่างใด จึงเห็นได้ว่าในประเด็นนี้พระราชบัญญัติอาหารจึงยังไม่ครอบคลุมถึง อำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการตรวจสอบ อาหารที่ไม่บริสุทธิ์ อาหารปลอมหรืออาหารผิดมาตรฐาน ที่มีผลต่อสุขภาพหรือผิออนามัยของประชาชน แต่อย่างใด

อีกทั้งในเรื่องของการจัดการด้านความสะอาดของอาหารริมทาง จะเห็นว่าได้มีการกำหนดกฎกระทรวง สุลักษณะสถานที่จำหน่ายอาหาร พ.ศ.2561 เป็นการออกกฎกระทรวงโดยอาศัยอำนาจแห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ.2535 ได้กำหนดถึงมาตรฐานของสถานที่จำหน่ายอาหารไว้ถึง 21 ข้อ กล่าวถึงโดยสรุป ก็จะเป็นเรื่องของ สุลักษณะของสถานที่จำหน่ายอาหาร สุลักษณะของอาหาร กรรมวิธีการทำ ประกอบหรือปรุง การเก็บรักษา และการจำหน่าย สุลักษณะของภาชนะ อุปกรณ์ และเครื่องใช้อื่น ๆ รวมถึง สุลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประกอบกิจการและผู้สัมผัสอาหาร โดยกฎกระทรวงดังกล่าวหากท้องถิ่นใดมิได้มีข้อบัญญัติ ท้องถิ่นนั้นสามารถที่จะนำกฎกระทรวงนี้ไปใช้บังคับได้ แต่อย่างใดที่กล่าวไว้แล้วว่าลักษณะ

ของอาหารริมทาง (Street food) จะมีลักษณะที่เป็นทั้งและไม่เป็น สถานที่จำหน่ายอาหาร ตามความหมายของมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535 หากไม่เป็นสถานที่จำหน่ายอาหาร หน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีข้อบัญญัติท้องถิ่นในการกำกับและควบคุมดูแล ซึ่งบางท้องถิ่นก็มีข้อบัญญัติ แต่บางท้องถิ่นก็ไม่ได้มีข้อบัญญัตินี้เมื่อไม่มีข้อบัญญัติก็ย่อมเกิดปัญหาต่อการกำกับดูแลของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และก็ทำให้ร้านอาหารริมทางจะไม่ถูกสุขลักษณะ

ประเด็นปัญหาที่สาม ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดราคาของอาหารริมทาง ตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ.2522 มาตรา 6 ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการอาหารมีอำนาจในการออกประกาศเพื่อควบคุมอาหารให้ถูกสุขลักษณะหรือปราศจากอันตรายแก่ผู้บริโภคการผลิต ตลอดจนหลักเกณฑ์และวิธีการโฆษณาในฉลากของอาหารแต่ละประเภท ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ของอาหาร ซึ่งจะเห็นได้ว่าคณะกรรมการอาหารนั้นมีหน้าที่โดยตรงเกี่ยวกับการออกประกาศ การปฏิบัติเกี่ยวกับอาหาร ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นการคุ้มครองผู้บริโภคทั้งสิ้น แต่สำหรับหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการกำหนดราคาอาหารหรือการแสดงราคาอาหารกลับไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการอาหารทั้งที่พิจารณาจากความรับผิดชอบและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการอาหารแล้วน่าจะมีความเชี่ยวชาญ ดังนั้นจึงทำให้บางร้านอาหารริมทางบางร้านจกฉายเอาเปรียบผู้บริโภคโดยไม่ได้มีการกำหนดราคาหรือแสดงราคาของอาหารไว้ หรือเป็นการแสดงราคาที่ไม่ชัดเจน หรือมีการเรียกเก็บค่าใช้จ่ายอื่น ๆ นอกจากราคาที่แสดงบนอาหารนั้น หรือมีการติดป้ายแสดงราคาราคาขนาดเล็ก แต่เน้นตัวอักษรอื่นที่สร้างความสับสน หรือเรียกความสนใจ เหล่านี้ล้วนเป็นการเอาเปรียบผู้บริโภคทั้งสิ้น เพราะผู้บริโภคไม่สามารถทราบถึงราคาเมื่อสั่งมารับประทาน รวมทั้งไม่สามารถเปรียบเทียบราคาของอาหารประกอบการตัดสินใจว่าจะเลือกทานได้ ซึ่งหากผู้บริโภคได้ทราบถึงราคาและเลือกที่จะรับประทานก็เท่ากับเป็นการสมครใจของผู้บริโภคเอง

ประเด็นปัญหาที่สี่ ปัญหาเกี่ยวกับสถานที่จำหน่ายอาหารริมทางที่ตั้งกีดขวางทางเท้า และการจราจรบนท้องถนน ตามพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ.2535 มาตรา 20 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการห้ามมิให้ผู้ใด ปรงอาหาร ขายหรือจำหน่ายสินค้าบนท้องถนนหรือในสถานสาธารณะ เว้นแต่บนถนนส่วนบุคคลหรือบริเวณที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ประกาศผ่อนผันให้กำหนดได้ในระหว่างวัน เวลาที่กำหนด ด้วยความเห็นชอบของเจ้าพนักงานจราจร จะเห็นได้ว่าหากเป็นการปรงอาหาร ขายหรือจำหน่ายสินค้า หรือการใช้รถยนต์หรือล้อเลื่อนเป็นที่ปรงอาหารเพื่อขายหรือจำหน่าย หากจำหน่ายในถนนส่วนบุคคลนั้นย่อมสามารถกระทำการได้โดยมิต้องเป็นบริเวณที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ประกาศผ่อนผันในกำหนดระหว่างวัน เวลา ด้วยความเห็นชอบของเจ้าพนักงานจราจร ซึ่งก็หมายความว่าผู้ประกอบการขายอาหารสามารถที่จะขายได้ทุกช่วงวัน หรือช่วงเวลา โดยมิได้ต้องได้อนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ด้วยความเห็นชอบของ

พนักงานจราจร แต่อย่างไรเพราะในมาตราดังกล่าวนี้พระราชบัญญัติได้แยกไว้เป็น 2 กรณีคือ 1. ในถนนส่วนบุคคล หรือ 2. บริเวณที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานหน้าที่ประกาศผ่อนผันให้กำหนดได้ในระหว่างวัน เวลาที่กำหนด ด้วยความเห็นชอบของเจ้าพนักงานจราจร ดังนั้นหากเป็นการปรุงอาหาร ขายหรือจำหน่ายในถนนส่วนบุคคล โดยไม่มีการกำหนดช่วงวัน หรือกำหนดช่วงเวลาไว้ ย่อมส่งผลต่อการกีดขวางทางจราจรทำให้ถนนแคบลง เกิดความเดือดร้อนต่อผู้ใช้เป็นทางเดินเกิดการจราจรติดขัดและลำบากในการขับขี่ยานพาหนะ

จากการศึกษาค้นคว้าถึงปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับร้านอาหารริมทาง (Street food) ผู้ศึกษาพบว่ามีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาเกี่ยวกับความหมายของร้านอาหารริมทาง ควรมีการปรับปรุงแก้ไข คำนิยามของคำว่า “สถานที่จำหน่ายอาหาร” มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ.2535 โดยแก้ไขเป็น “สถานที่จำหน่ายอาหาร หมายความว่า อาคาร สถานที่ หรือบริเวณใด ๆ และให้รวมถึงสถานที่หรือทางสาธารณะ ที่จัดไว้เพื่อประกอบอาหารหรือปรุงอาหารจนสำเร็จและจำหน่ายให้ผู้ซื้อสามารถบริโภคได้ทันที ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการจำหน่ายโดยจัดให้มีบริเวณไว้สำหรับการบริโภค ณ ที่นั้น หรือนำไปบริโภคที่อื่นก็ตาม” เพื่อทำให้เกิดความชัดเจนและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น ซึ่งทำให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบมีความมั่นใจในการปฏิบัติหน้าที่หรือมีคำสั่งในการควบคุมดูแล

2. ปัญหาเกี่ยวกับความสะอาดของร้านอาหารริมทาง

- 2.1 ในด้านของความปลอดภัยของอาหารริมทาง ตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ.2522 มาตรา 43 ผู้ศึกษาเห็นว่าควรแก้ไขเพิ่มเติมในการปฏิบัติหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ ในอนุมาตรา 1 “เข้าไปในสถานที่ผลิตอาหาร สถานที่เก็บอาหาร สถานที่จำหน่ายอาหารที่หรือทางสาธารณะที่จำหน่ายอาหาร หรือสถานที่ทำการของผู้ผลิต ผู้รักษา ผู้จำหน่าย รวมทั้งสถานที่ทำการของผู้นำหรือส่งเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งอาหารในระหว่างเวลาทำการเพื่อตรวจสอบควบคุมให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้”

- 2.2 ในด้านของมาตรฐานความสะอาด กฎกระทรวงสุขลักษณะของสถานที่จำหน่ายอาหาร พ.ศ.2561 ซึ่งมีทั้งหมด 4 หมวด 22 ข้อ ผู้ศึกษาเห็นควรให้มีการเพิ่มเติมในหมวดที่ 5 ว่าด้วยเรื่อง สุขลักษณะของการจำหน่ายอาหารริมทาง(Street food) 5 ว่าด้วยเรื่อง สุขลักษณะของการจำหน่ายอาหารริมทาง(Street food) โดยมีรายละเอียดพอสังเขปดังนี้

- 1.ที่จำหน่ายอาหารทำจากวัสดุที่ทำความสะอาดง่าย มีสภาพดี เป็นระเบียบ อยู่สูงจากพื้นอย่างน้อย 60 ซม
2. อาหารปรุงสุกมีการปกปิด หรือมีการป้องกันสัตว์แมลงนำโรค
3. อาหารสดต้องล้างให้สะอาดก่อนนำมาปรุง

4. สารปรุงแต่งอาหาร ต้องมีเลขสารบบอาหาร (อย.)
5. น้ำดื่ม ต้องเป็นน้ำสะอาด ใส่ในภาชนะที่สะอาด มีการปกปิด มีก๊อก หรือทางเทริน้ำ
6. เครื่องดื่ม ต้องใส่ภาชนะที่สะอาด มีการปกปิด และมีที่ดักที่มีด้ามยาวหรือมีก๊อก หรือทางเทริน้ำ
7. น้ำแข็งที่ใช้บริโภค ต้องสะอาด เก็บภาชนะที่สะอาด มีฝาปิด อยู่สูงจากพื้นอย่างน้อย 60 ซม. ที่ดักน้ำแข็งมีด้ามยาว และต้องไม่นำอาหาร หรือสิ่งของอย่างอื่นไปแช่ไว้ในน้ำ
8. ภาชนะต้องล้างด้วยน้ำยาล้างจาน แล้วล้างน้ำสะอาด 2 ครั้ง หรือล้างด้วยน้ำไหล และอุปกรณ์การล้างต้องวางสูงจากพื้นอย่างน้อย 60 ซม.
9. ช้อน ส้อม ตะเกียบ วางตั้งเอาด้ามขึ้นในภาชนะโปรงสะอาด หรือวางเป็นระเบียบในภาชนะโปรงสะอาดและมีการปกปิด เก็บสูงจากพื้นอย่างน้อย 60 ซม.
10. มีการรวบรวมมูลฝอย และเศษอาหารเพื่อนำไปกำจัด
11. ผู้สัมผัสอาหารแต่งกายสะอาด สวมเสื้อมีแขน ผู้ปรุงต้องผูกผ้ากันเปื้อนที่สะอาด สวมหมวก หรือเน็ตคลุมผม
12. ใช้อุปกรณ์หยิบจับอาหารที่ปรุงสำเร็จแล้ว
13. ผู้สัมผัสอาหารที่มีบาดแผลที่มีมือต้องปกปิดแผลให้มิดชิด
14. ผู้สัมผัสอาหารที่เจ็บป่วยด้วยโรคที่สามารถติดต่อไปยังผู้บริโภค โดยมีน้ำและอาหารเป็นสื่อให้หยุดจำหน่ายจนกว่าจะรักษาให้หายขาด

3. ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดราคาของอาหารริมทาง ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ.2522 มาตรา 6 โดยแก้ไขเพิ่มเติมในอนุมาตรา 10 “กำหนดประเภทและชนิดอาหารที่ผลิตเพื่อจำหน่าย นำเข้าเพื่อจำหน่าย หรือที่จำหน่าย ซึ่งจะต้องมีฉลาก ข้อความในฉลาก เงื่อนไข วิธีการแสดงฉลาก หลักเกณฑ์และวิธีการโฆษณาในฉลาก ตลอดจนหลักเกณฑ์และวิธีการแสดงราคาอาหาร ไว้ให้ชัดเจน”

4. ปัญหาเกี่ยวกับสถานที่จำหน่ายอาหารริมทางที่ตั้งกีดขวางทางเท้าและการจราจรบนท้องถนน ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้แก้พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ.2535 มาตรา 20เดิมบัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใด

1. ปรุงอาหาร ขายหรือจำหน่ายสินค้าบนท้องถนน หรือในสถานสาธารณะ
2. ใช้รถยนต์หรือล้อเลื่อนเป็นที่ปรุงอาหารเพื่อขายหรือจำหน่ายให้แก่ประชาชนบนถนนหรือในสถานสาธารณะ
3. ขายหรือจำหน่ายสินค้าซึ่งบรรทุกบนรถยนต์ รถจักรยานยนต์หรือล้อเลื่อน บนถนนหรือในสถานสาธารณะ

เว้นแต่ การปรุงอาหารหรือการขายสินค้าตาม (1) หรือ (2) ในถนนส่วนบุคคลหรือในบริเวณที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานหน้าที่ประกาศผ่อนผันให้กำหนดได้ในระหว่างวัน เวลาที่กำหนด ด้วยความเห็นชอบของเจ้าพนักงานจราจร”

แก้ไขเป็น “ห้ามมิให้ผู้ใด

- 1.ปรุงอาหาร ขายหรือจำหน่ายสินค้าบนท้องถนน หรือในสถานสาธารณะ
- 2.ใช้รถยนต์หรือล้อเลื่อนเป็นที่ปรุงอาหารเพื่อขายหรือจำหน่ายให้แก่ประชาชนบนถนนหรือในสถานสาธารณะ
3. ขายหรือจำหน่ายสินค้าซึ่งบรรทุกบนรถยนต์ รถจักรยานยนต์หรือล้อเลื่อน บนถนนหรือในสถานสาธารณะ

เว้นแต่ การปรุงอาหารหรือการขายสินค้าตาม (1) หรือ (2) ในถนนส่วนบุคคลที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานหน้าที่กำหนดในระหว่างวัน เวลาที่กำหนด

เอกสารอ้างอิง

บรรเจิด สิงคะเนติ. หลักพื้นฐานของสิทธิและเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ.

2540 กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2547

เรวดี จงสุวัฒน์, จันทรจิรา โพธิ์สัจย์. การพัฒนารูปแบบการจัดการอาหารริมบาทวิถีเพื่อเสริมสร้างสุขภาพ.

บริษัท ไชเบอร์พรีนท์กรุ๊ป จำกัด, 2562

สำนักสุขาภิบาลอาหารและน้ำ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. คู่มือการปฏิบัติงานด้านสุขาภิบาลอาหารและน้ำสำหรับสาธารณสุขอำเภอ. พิมพ์ครั้งที่ 2 โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด, 2557

สำนักสุขาภิบาลอาหารและน้ำ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. คู่มือการดำเนินงานสุขาภิบาลอาหาร “สถานที่จำหน่ายอาหาร” ตามบทบัญญัติของกระทรวงสาธารณสุขของสถานที่จำหน่ายอาหาร พ.ศ.2561 . พิมพ์ครั้งที่ 2 โรงพิมพ์ชุมนุม สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด, 2562

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข.รวมข้อหาหรือการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข เล่ม 3.

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. กฎหมายสาธารณสุขให้ความรอบรู้สู่ประชาชน. พิมพ์ครั้งที่ 1

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. คู่มือพระราชบัญญัติการสาธารณสุข

พ.ศ. 2535 สารานุกรมสำหรับประชาชน . พิมพ์ครั้งที่ 8 โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด, 2562

ณัฐระพี วงศ์นเดช. “ปัญหาทางกฎหมายด้านการควบคุมระบบคุณภาพและความปลอดภัยอาหาร”

วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2562

จรีพร จิตจำนุญไชย. “มารู้จักอาหารริมถนนกันเถอะ What You should Know About Street Food”.

สถาบันวิจัยโภชนาการ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2537

ชนกชนม์ ไชยชุมศักดิ์. “มาตรการทางกฎหมายกรณีการประกอบกิจการร้านอาหารริมทาง (Street food)”

บทความการค้นคว้าอิสระนิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2562